

๑๕๗

๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑

春日宴

งานเลี้ยงแห่งวสันตกาล

๑๑ ๑๑

1

๑๑ ๑๑

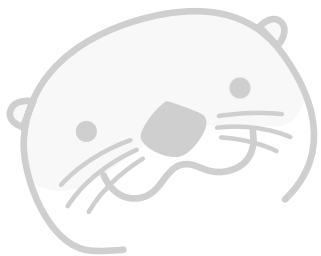
白鷺成双

ไปคู่เคียงชวง

เขียน

บัลลาย

แป

ก ร อ า น คี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เจียงเสวียนจินนั่งอ่านหนังสืออยู่บนตั่ง รับรู้ได้ถึงสายตาของนาง
จึงหันหน้ามาถามอย่างสงสัย “กระไร”

หลี่ไหวอวีระบายยิ้มให้เขา “ไม่มีอะไร แต่อยากมองท่าน”

เจียงเสวียนจินถลึงตาใส่นาง กัมศิระษอ่านหนังสือต่อ ไม่สนใจนางอีก

- ไปคู่เคียงชวง

คำนำสำนักพิมพ์

๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑
๑๑ ๑๑

“งานเลี้ยงแห่งวสันตกาล”ไม่ได้เริ่มต้นด้วยความสุขสันต์ หากเริ่มต้นจากเหตุการณ์แปลกประหลาด

งานอวมงคลกลับทำให้ผู้คนมากมายรื่นเริงใจ เมื่อองค์หญิงใหญ่แห่งตันหยงสิ้นพระชนม์ ประชาชนมากมายกลับยินดีปรีดา แต่หญิงสาวผู้หลับใหลไปนานกลับฟื้นตื่นขึ้นมาในที่แปลกตา และได้เข้าใจความจริงที่แสนพิลึกพิลั่น หากเมื่อได้พบเจอบุรุษผู้มอบความตายให้แก่องค์หญิงตันหยง นางจึงทำทุกวิถีทางเพื่อแก้แค้นและทวงคืนความถูกต้องให้แก่องค์หญิงตันหยง

เรื่องราวจะดำเนินไปอย่างไร ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ในเล่มค่ะ

๑/๑๗

องค์หญิงใหญ่ ดันหยาง ผู้สมควรถวาย

“*ไยจิงมีองชาว* เต็มสองข้างทาง หึ เหล่าเชื้อพระวงศ์คาดผ้าขาวไว้ที่เอวเพื่อการใด”

“เจ้าไม่ได้ออกจากเรือนมาที่วันจึงไม่รู้กระทั่งเรื่องนี้ องค์หญิงใหญ่ผู้พิทักษ์แผ่นดิน¹ ลีนพระชนม์แล้ว! ท้าวแคว้นต่างไว้อาลัยอย่างไรเล่า!”

“องค์หญิงใหญ่ผู้พิทักษ์แผ่นดินนั้นหรือ เจ้าหมายถึงองค์หญิงตันหยางไชหรือไม่ว่าง ลีนพระชนม์แล้วมิใช่เรื่องมงคลหรือ สมนครตีฆ้อง ลั่นกลองเฉลิมฉลองถึงจะถูก”

“ซู...หากทางการได้ยินถ้อยคำนี้เข้า คงได้จับเจ้าเข้าเรือนจำเป็นแน่”

แขกหรือในร้านน้ำชา นั่งกันอยู่โต๊ะละสามคนบ้าง สองคนบ้าง มองกระดาษเงินกระดาษทองที่ปลิวว่อนอยู่ด้านนอก คำวิพากษ์วิจารณ์มีมา มีขาดสาย

หากเอ่ยถึงองค์หญิงใหญ่ตันหยางพระองค์นี้ นางเป็นหนอนซอนไชราชวงศ์เป่ย์เว่ยมานานกว่าสิบสองปี เป็นหยานะอันยิ่งใหญ่ที่ผู้คนในราชสำนัก ทั้งเบื้องล่างและเบื้องสูงต่างหวาดผวา แม้เป็นสตรีเพศ ทว่าไร้ความละอายต่อบาป เลี้ยงชายบำเรอไว้ในตำหนักหลายสิบคน สมคบคิดกับขุนนางชั่ว

¹นามพระราชทาน หมายความว่า เป็นองค์หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์ ปกป้องคุ้มครองความสงบสุขของแผ่นดิน และสร้างคุณูปการต่อประเทศชาติ

ทำทายนางสูงศักดิ์ ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกงให้ร้ายขุนนางผู้ซื่อสัตย์!

นางย่างกรายไปแห่งหนใดก็มักบังเกิดศพนอนเรียงรายกลาดเกลื่อน
ปวงประชามีอาจสงบสุข พุทธิกรรมชั่วช้านานปีการของนางมากมายเกินกว่า
จะบันทึกได้!

หากต้องเขียนชีวประวัติขององค์หญิงใหญ่ต้นหยาง คงมีขุนนางใน
ราชสำนักจำนวนมากเสนอตัวร่วมเรียงร้อยถ้อยคำอำมหิตเพื่อตริงองค์หญิง
พระองค์นี้ไว้บนเสาแห่งความอับยศอดสูของประวัติศาสตร์ไปตลอดกาล
มีอาจได้ผิดได้เกิดตราบชั่วนิรันดร์!

ทว่าบุญบาปล้วนตามสนอง องค์หญิงใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญอย่าง
กำเริบเลียบสนามหลายปี ในรัชศกต้าซิงปีที่แปด นางถูกคุมขังไว้ในตำหนัก
เพยอวินเนื่องจาก “ลอบสังหารขุนนางคนสำคัญ” วันที่จักรพรรดิพระองค์ใหม่
ออกว่าราชการ นาง “ป่วย” จนวายชนม์ในตำหนักของตนเอง ทวารทั้งเจ็ด
หลังโล่หิต ลี้นลมอย่างน่าสลดใจยิ่ง

ขุนนางประกาศข่าวการสิ้นชีพ ทว่าราษฎรลอบขึ้นบานในใจ
ทำชั่วได้ชั่วตบสนอง! เป็นการตายที่ประเสริฐยิ่ง!

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดี กระดาดเงินกระดาดทองที่ไปรยปราย
ราวกับหิมะร่วง บางแผ่นต้องสายลมพัดม้วนอยู่กลางอากาศ ลอยละล่อง
ไปถึงหน้าประตูจวนขุนนาง ปลิวปลิวผ่านแผ่นป้ายสีชาดที่หน้าประตู

ณ จวนตระกูลไป๋

ภายในเรือนประจิมของจวน คนผู้หนึ่งกำลังพลิกตัว มือปิดถั่วยยา
ข้างเตียงร่วงลงพื้น

เพลิง!

เสียงถั่วแตกดังขึ้น หลีไหวอวีสะดุ้งตื่น หัวใจเต้นราวกับตึกลง
เหนือเย็นเฉียบผุดพรายทั่วร่าง นางหยุดกายขึ้นนั่ง เก็บอาการหอบหายใจ
เอาไว้ไม่อยู่ แพนชนตาสิ้นระริก ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะเรียกสติคืนมาได้
ที่นั่นคือที่ไหนกัน

ภายในเรือนประจิมตกแต่งอย่างง่าย ๆ จัดเรียงแต่ของล้ำสมัยและ

ไรราคา แสงตะวันลอดผ่านช่องหน้าต่างสลักลวดลายวิจิตรพิสดารเข้ามา
ส่องให้เห็นฝุ่นละอองบางเบาฟุ้งกระจายราวกับหมอกปกคลุมอยู่ทั่วเรือน

หลี่ไห่ววี่นั่นก็จ้องฝุ่นละอองเหล่านั้นด้วยอาการเหม่อลอยเล็กน้อย

“แอ็ด” เสียงเสียดสีของบานประตูดังขึ้น ประตูพลันถูกเปิดออก
สาวใช้ยกอ่างน้ำข้ามธรณีประตูเข้ามา เมื่อเห็นนางก็เอ่ยด้วยความยินดียิ่ง
ทันใด “คุณหนู ท่านตื่นแล้ว!”

คุณหนูนั้นหรือ หลี่ไห่ววี่ซ่มวดคิ้วมองสาวใช้นางนั้น คิดในใจว่าเป็น
นางกำนัลจากที่ใด ช่างไม่รู้ความเอาเสียเลย นับแต่ตนลืมตาดูโลกก็ถูก
เรียกขานว่า “องค์หญิงใหญ่” มีคนเรียกนางว่า “คุณหนู” เสียเมื่อไรกัน

“ครานี้บ่าวตกใจแทบแย่ คิดว่าคุณหนูสิ้นใจเสียแล้วเจ้าค่ะ!” สาวใช้
กระซิบพลางทอดถอนใจ

สิ้นใจนั้นหรือ หรือตอนนี้นางยังไม่สิ้นใจ หลี่ไห่ววี่ชะงักงัน สุด
ลมหายใจลึก...

ยังไม่สิ้นใจจริงด้วย!

นาง...ยังไม่ตายอย่างนั้นหรือ

อาการสั่นสะท้านจากกันบึงของหัวใจแผ่ซ่านไปทั่วร่าง หลี่ไห่ววี่
ตื่นเต้นเสียวจนกระโดดลงจากเตียง โถมตัวไปยังกรอบหน้าต่าง ผลักบานไม้
นั้นออก

แสงตะวันส่องประกายระยิบระยับ ทอแสงอบอุ่นเล็ดลอดผ่านร่องนิ้ว
กระทบถูกดวงหน้าของนาง ดอกไม้ป่าหลายหย่อมผลิบานงดงาม สายลม
พัดเอื่อยผ่านนางไป

มองอยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่ นางสูดอากาศอันสดชื่น ไบหน้าแต่มียิ้ม
ชวนขนลุก

สวรรค์มีตา นางยังมีชีวิตอยู่!

หลี่ไห่ววี่ องค์หญิงใหญ่ต้นหยางยังมีพระชนม์ชีพอยู่!

เหมือนว่าสาวใช้ตื่นตระหนกกับอากัปภิกิริยาของนาง ร้องเรียกเสียง
ตะกุกตะกัก “คุณ...คุณหนูเจ้าค่ะ”

หลี่ไห่ววี่หุบยิ้ม เหลียวซ้ายแลขวาแล้วหันกลับมามองอย่างประหลาดใจ

ซึ่งที่ปลายจมุกตนเองพลงถามว่า “เจ้าเรียกข้างั้นหรือ”

หลังชิวพยักหน้า มองนางด้วยความไม่เข้าใจ “บ่าวต้องเรียกคุณหนู อยู่แล้วสิเจ้าคะ คุณหนูจำบ่าวไม่ได้แล้วหรือ”

หลี่ไห่ววี่ครุ่นคิดอย่างจริงจังครู่หนึ่งจึงสั่งศิระแล้วตอบ “จำไม่ได้”

ความทรงจำสุดท้ายของนางหยุดอยู่ที่วันนั้นในตำหนักเพยอวิน วันที่ ยี่สิบเจ็ดเดือนสาม

นางตี๋มยาพิชเชอติงหง² ที่จักรพรรดิพระราชทานแล้วสำรอกโลหิต ออกมาคำใหญ่ นอนฟุบอยู่บนเตียงอย่างอ่อนระโหยโรยแรง

เบื้องหน้ามีกลุ่มคนคุกเข่า ตาแดงเรื่อ สะอึกสะอื้นพลงโขกศิระ ให้นำง แปลงเสียงเรียกพร้อมกันว่า “องค์หญิง...”

สองพยางค์นี้เสียดหูราวกับเสียงเป่าขลุ่ยที่มีแต่ลมดังก้องอยู่ในตำหนัก เคล้าคลอไปกับเสียงกลั่นสะอื้น ฟังแล้วเจ็บปวดใจไม่น้อย

หลังจากนั้น นางก็ปิดตาลงและจมดิ่งสู่ความมืดมน ว่ากันตามหลัก นางสมควรตายไปแล้ว หากไม่ตายก็สมควรอยู่ที่ ตำหนักเพยอวิน ไยจึงมาอยู่ในสถานที่แปลกตาเช่นนี้

หลี่ไห่ววี่กวาดตามองรอบๆ พลันเห็นโต๊ะเครื่องแป้งจึงรีบรูปไปส่องดู คนในคันทน่องแปลกหน้าอย่างยิ่ง คิ้วเรียวยาวกอบปรกับนัยน์ตาคุ้มาม ผิวขาวผุดผ่องราวกับไม่เคยต้องแสงตะวัน ขับแน่นเรื้อนผมสีดำลับให้ เด่นชัดขึ้น ดวงหน้างามพิลาส ไบหูส่วนล่างเล็กกระจุมกระจิม ลำคอยาวระหง สวมพัสดราภรณ์สามัญชนค่อนข้างเก๋าสีเข้ม ตลอดทั้งร่างล้วนไร้เนื้อหนัง หากว่าสายลมพัดแรงก็ปลิวไปได้โดยง่าย

นี่ไม่ใช่นาง

ประชากราษฎรต่างรู้ว่าองค์หญิงใหญ่ต้นหยางหยิงยโสและบำอำนาง กิ่งหนึ่งเป็นเพราะฐานันดรในราชวงศ์ของนางเอง กิ่งหนึ่งเพราะนางมีวิทยายุทธ์

² พิชฆอนกระเรียนแดง มีสารหนูเป็นส่วนประกอบ เป็นยодพิษร้ายแรงที่สุดในราชสำนัก ออกฤทธิ์ไม่ก็อดใจ ผู้ที่ได้รับพิษนี้จะมื่อเลือกดอกทวารทั้งเจ็ด

ล้าเลิศไม่เป็นสองรองใคร ร่างกายของนางแข็งแกร่งตั้งเหล็กกล้าด้วยผ่านการฝึกปรือฝีมือมานานหลายปี มีหรือจะผอมบางดูจระบอไม่ไผ่เช่นนี้

กระนั้นเมื่อนางขยับ เงามันในคั่นช่องก็ขยับตาม นางบั้นหน้าชวนขบขันเรียวนางามพิสุทธิ์ในคั่นช่องนั้นพลันยับยู่ยี่ตามไปด้วย

หลี่ไห่ววี่ตั้งสติแน่นแล้วหันกลับมาถามว่า “วันนี้เดือนปีใดแล้ว”

หลิงซิวมองนางอย่างตกตะลึง ตอบอย่างทึมที่ถือว่า “วันนี้วันที่สี่เดือนสี่รัชศกต้าซิงปีที่แปดเจ้าค่ะ...”

วันที่สี่เดือนสี่นั่นหรือ เรียวกปากของหลี่ไห่ววี่พลันซิดเผือด “องค์หญิงตันหยางสิ้นพระชนม์แล้วหรือ”

หลิงซิวพยักหน้า “สิ้นพระชนม์แล้วเจ้าค่ะ วันนี้ครบเจ็ดวันพอดีทางการกำลังแห่ขบวนพระศพเจ้าค่ะ”

“...”

กำลังแห่ศพขององค์หญิงใหญ่ตันหยาง

แล้วนางคือผู้ใด!

นางสิ้นศรัทธาตามสัญญาตาตฤณ คิดว่าเรื่องนี้ช่างพิสดารเหลือเกิน พิสดารเสียจนริมฝีปากนางสิ้นระริก นางเดินไปมาสองรอบพลันกล่าวว่า “ข้าหิวแล้ว”

“เจ้าค่ะ” หลิงซิวพยักหน้ารับทันที “บ่าวจะไปยกอาหารมาประเดี่ยวนี่เจ้าค่ะ!”

หลี่ไห่ววี่พยักหน้า มองสาวใช้วิ่งออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย กระทั่งมองไม่เห็นเงาแล้วจึงค่อยสุดลมหายใจลึก รวบกระโปรงขึ้นถลันออกไปด้านนอก!

ร่างของนางกำลังถูกแห่ไปฝัง แต่นางกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งที่ยังพูดได้กระโดดได้ เรื่องพรรค์นี้...หากไม่ได้เห็นด้วยตาตนเอง โยมนางจนตายก็มีอาจเชื่อ!

ด้านนอกของเรือนเป็นลานกว้าง หลี่ไห่ววี่ไม่มีกะจิตกะใจจะมองนางวิ่งหลบผู้คนผ่านระเบียบทางเชื่อมของประตูวงเดือน กระทั่งถึงกำแพงจน

ชั้นนอกสุด ข้าเล็งมองชายชาวตลาดเลาก่อนเหยียบลงบนวัชพืชที่กองรวมกัน
ข้างกำแพงแล้วป็นขึ้นไป

นางไม่ชำนานงานเย็บปักถักร้อย หากเป็นเรื่องยิงนก ปืนกำแพง
นางข้าของยิ่งกว่าใคร แม้กำแพงนี้สูงกว่าปกตืออยู่หลายส่วน ทว่าหลี่ไหวอวี
ยังสามารถปืนปายขึ้นไปบนหลังคากระเบื้องและกระโดดข้ามไปได้อย่าง
สง่างาม...

จากนั้น “ตู่บ” แว่วเสียงวัตถุหล่นกระแทกพื้น!

“โธ้ย!” ตามมาด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวด หลี่ไหวอวีใช้เวลาครึ่ง
ก่อนวันยังมีอาจพุ่งตัวขึ้นมาได้

คาดการณ์ผิดไปเล็กน้อย หากเป็นนางในกาลก่อน เรื่องเล็กน้อย
แจกเช่นการกระโดดกำแพงจะไม่มาเป็นประเด็นอย่างแน่นอน แต่ร่าง
ของนางในยามนี้เปราะบางยิ่งนัก ใช้ไม่ได้ตั้งใจ ร่วงลงมาเช่นนี้ช่างน่าอัปอาย
เสียเหลือเกิน

กระนั้นก็เคราะห์ดีว่าสถานที่ที่นางตกลงมานั้นไม่เลวนัก นุ่มกว่าอิฐ
ศิลาเขียวหลายเท่าไม่ถึงขั้นกระแทกจนบาดเจ็บ มีเพียงรอยปากบางกระทบ
กับพื้นจนเกิดแผล พอใช้ปลายลิ้นเลียสำรวจดูก็ได้กลิ่นสนิม

“ซี้ด...” เจ็บเหลือเกิน!

ขณะที่นางยังไม่ทันได้ลุกขึ้นก็สัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตรุนแรงที่แผ่มาจาก
ด้านข้าง “ผู้ใด!”

หลี่ไหวอวีแตกตื่นจนขวัญหาย เมื่อหันศีรษะไปมองก็เห็นองครักษ์
ในชุดดำมุ่นคว่ำจ้องนางอยู่ด้วยแววตาคมกริบ

ต้องกระทำถึงเพียงนี้เลยหรือ นางเพียงปืนกำแพงเท่านั้น มิได้ลอบ
สังหารใครเสียหน่อย เหตุใดต้องแตกตื่นเช่นนี้

ผืนดินอ่อนนุ่มใต้ร่างขยับเคลื่อนไหวเล็กน้อย

จากนั้นพบว่าไม่ถูกต้อง หลี่ไหวอวีกะพริบตา ก็มลงมองซ้ำๆ

ภาพที่ปรากฏคือนางนั่งทับคนผู้หนึ่งซึ่งสวมพัสดราภรณ์งดงาม
ปักลวดลายด้วยเส้นไหมสีอำพันเหลือบเขียวไว้ใต้ร่าง กวนประดับหยก
บนศีรษะยังคงตั้งตรง สีหน้าสุขุมลุ่มลึก นัยน์ต้าย่อมสีน้ำหมึกที่กำลัง

จับจ้องนางคูนั่นละม้ายมังกรนิลผ่าเกลียวคลื่น เรียวกปากที่ขาวซีดแตงแต้ม
ด้วยสีแดงสดใสราวกับดอกไม้ที่ผลิบานกลางหิมะ

เมื่อมองคราแรก หลีไหวอวีตะลึงงันเล็กน้อย คนผู้นั้นรูปโฉมหมดจด
งดงามหาได้ยากยิ่ง

ทว่าเมื่อมองไปมองมา หลีไหวอวีพลันนึกคิดได้ว่าใบหน้านี้เป็นของผู้ใด
เขา...เขาคอนี้...

“ยังไม่ลุกขึ้นอีกหรือ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ

ได้ยินเสียงคุ่นเคยนี้ สีหน้าของหลีไหวอวีจากตื่นตระหนกแปรเปลี่ยน
เป็นโกรธจัด นั่งคร่อมบนร่างเขาอยู่อย่างนั้น ไม่เพียงไม่ลุกขึ้น ซ้ำยังเจตนา
ใช้แรงกดทับหวังให้เขาลิ้นลม

โชคชะตาช่างพิศดารคู่อาฆาตให้มาพบเผชิญจริง เจียงเสวียนจิน!

กระดาษเงินกระดาษทองที่ปลิวว่อนทั่วท้องฟ้าร่วงหล่นลงมา หลีไหวอวี
เอื้อมมือหยิบมาแผ่นหนึ่ง ก็มองคนที่อยู่เบื้องล่างของตน ในใจทวมตัน
ด้วยความเกลียดชัง

ประจักษ์ชัดว่าต่างลือกันว่าองค์หญิงใหญ่ตันหยางถูกจักรพรรดิพระองค์
ใหม่ลงทัณฑ์จนถึงแก่ความตายจากคดีลอบสังหารขุนนางคนสำคัญ กระนั้น
หลีไหวอวีรู้ดีว่านางตายด้วยสาเหตุใด

นางถูกเจียงเสวียนจิน เจ้าเมืองจ้อหยางทำร้ายจนตาย!

วันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนสาม รัชศกต้าซิงปีที่แปด วันมงคลอันสมควรแก่
การจัดงานพิธีพระศพ เจียงเสวียนจินมอบยาพิษเสื่อตั้งทงให้นางด้วยแววตา
สงบนิ่ง บรรยากาศคอบอวลไปด้วยกลิ่นธูป

“น้อมส่งองค์หญิง” เขากล่าว

องค์หญิงใหญ่ตันหยางสวมพัสดราภรณ์ลายดอกหมุดัน³ริมมิงเหยา
ที่นางโปรดปรานที่สุด นั่งตัวตรงแห่นิวอยู่บนตั้งหรู้อี๋เหอฮวน⁴ รับยาพิษมา

³ ดอกโบตั๋น

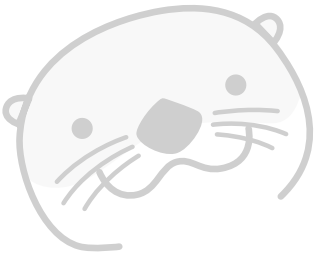
⁴ สุขสราญสมตั้งใจปอง

และตีหมตในคราเดียวด้วยกริยามสง่า

“ท่านต้องอายุยืนยาวเป็นแน่” นางหัวร่อ

นี่เป็นประโยคสุดท้ายที่นางคุยกับเขา ไม่ใช่ถ้อยคำอาลัยอาวรณ์ หากแฝงด้วยความอาฆาตที่จะกลายเป็นผีสิงมาล้างแค้น แต่ละคำที่เคঁลลอดไรฟั้นนางลั่นวาจาไปพลางลั่นคำสาบานในใจไปพลาง ขอแต่มีโอกาส นางต้องกระทำให้เจียงเสวียนจิ้นตกนรกทั้งเป็น!

ตอนนี้ได้หวนมาพบกันอีกจริงๆ

ทดลองอ่าน

ม อ ง ดู พื ธี แ ห่ ศ พ ข อ ง ต น เ อ ง

นางกำมือแนบ จนเรียวนิ้วซีดขาว หลีไหวอวิก้มมองคนที่อยู่ใต้ร่าง ยื่นมือไปวางบนคอของเขาตามสัญชาตญาณ นิ้วมือทั้งห้ากางออกเล็กน้อย เพียงใช้แรงรวบเข้าหากันก็สามารถฝากิ้วรอยดูจมาลีงามสะพรั่งไว้บนลำคอของเขาได้!

ทว่าเงิงซวี องค์กรักที่ยืนอยู่ข้างๆ เคลื่อนไหวเร็วกว่านางมากนัก ขยับดาบจ่อที่คอระหงของนาง และตะคอกถามอย่างกราดเกรี้ยวว่า “เจ้าทำอันใด!”

หลีไหวอวิก้มงันอย่างตื่นตระหนก

นัยน์ตาสีนิลของบุรุษผู้อยู่เบื้องล่างจับจ้องนางนิ่ง ไม่มีท่าทีจะต่อต้านใดๆ มิใช่ว่าไม่อาจต่อต้าน แต่ด้วยสภาพของนางในยามนี้คงไม่อาจสร้างภัยคุกคามใดๆ แก่เขาได้

มือของนางแนบชิดลำคอของเขา กิริยานี้ช่างอันตรายยิ่ง เงิงซวีที่ยืนอยู่มีสีหน้าเหี้ยมเกรียม รวากับเมื่อนางเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย ดาบของเขาก็จะเฉือนลำคอนางทันที!

สถานการณ์ไม่เป็นใจเท่าที่ควร

หลีไหวอวิก้มลอบตาพลันผ่อนคลายสีหน้าลง กรงเล็บที่แหลมคมแปรเปลี่ยนเป็นมือคู่น้อยที่อ่อนนุ่มในพริบตา ลูบไล้จากลำคองมายังแผ่นอกของเขา กะพริบตาและเอ่ยพูด “คุณชายท่านนี้รูปงามเสียนี้กระไร”

“...”

เดิมทีเจียงเสวียนจินมีสีหน้าเรียบเฉย พอถูกนางลูบไล้อย่างไร้ยางอาย ก็สติขาดผึ่ง

เขาขมวดคิ้วเข้าหากัน นัยน์ตาแฝงความโกรธเกรี้ยว ก่อนจะพยุงตัวลุกขึ้นโยนคนที่อยู่บนร่างของตนลงพื้นอย่างไร้ปราณี

“โธ๊ย!” หลีไหวอวี๋หล่นลงพื้น กลิ้งสองตลบ อีกเพียงนิดเดียวก็จะกระแทกกับกำแพงทางด้านหลัง

“คุณชายช่างป่าเถื่อนเหลือเกิน!” นางตะกายขึ้นมาอย่างน่าเวทนา คลั่งล่ำคอกพลงกล่าวว่า “หยาบคายต่อสตรึงมหยดย่อยเช่นนี้ได้เยี่ยงไร!”

ด้วยกิริยาไร้ยางอายเช่นนี้ยังใช้คำว่าสตรึงมหยดย่อยขึ้นหรือ เจียงเสวียนจินฟังแล้วถึงกับส่ายศีรษะ สะบัดกระดาดเงินกระดาดทองที่ติดอยู่บนเสื้อผา¹ ทั้ง ขมวดคิ้วมองนาง

หลีไหวอวี๋แสรั้งยิ้มพลงมองตอบเขา ทว่าเกลียวคลื่นในใจมิอาจสงบลงได้ในชั่วขณะ ฟันขึ้นมาก็ได้พบคนที่สังหารตนเองนี้นับว่าเป็นบุญพeoอย่างหนึ่ง เพียงแต่น่าเสียดายที่นางในยามนี้ไม่มีโอกาสแก้แค้นเลยแม้แต่นิดเดียว

ความวุ่นวายเป็นวิสัยของคนมุทะลุ การใช้ปัญญาเข้าแก้ไขต่างหาก จึงจะเป็นแผนการที่เหนือชั้น ในเมื่อวันนี้ไม่มีโอกาส นางจะปล่อยเขาไปก่อนหนทางอีกยาวไกล หลีไหวอวี๋คิดปลงได้ดังนี้แล้วก็ปิดฝุนบนกระโปรงเบา ๆ ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างใจกว้าง “หากเป็นผู้อื่นข้าคงไม่ยอมรามือเป็นแน่ แต่เห็นว่าคุณชายสง่างามน่าหลงใหลเช่นนี้ ข้าจะไม่เอาความแล้วกัน”

กล่าวจบยังโบกมือหย้อย ๆ ให้เขา “ไว้พบกันใหม่”

เป็นนางที่ร่วงลงมาทับเขาแท้ ๆ เหตุใดถ้อยคำนี้กลับกลายเป็นนางยกโทษให้เขาเล่า เจียงเสวียนจินฟังแล้วรู้สึกงุนงง กระทั่งต้องก้มศีรษะไต่ตรงตรงดูว่าตนทำผิดประการใด

ยังไม่ทันไต่ตรงตรงจนได้ความ คนตรงหน้าก็โกยเนบดั่ง“ฟิว”

“เจ้าหยุดนะ!” เขาขมวดคิ้ว

¹ หมายถึงชุดเสื้อคลุมยาว

แน่นอนว่าหลิวหวีไม่หยุด ไม่เพียงไม่ยอมหยุด ซ้ำยังวิ่งเร็วกว่าเดิม สาวเท้าจ้ำอ้าวเบียดตัวเข้าไปในฝูงชนริมถนน

นางออกมาเพื่อดูหีบศพของตนเอง ใช้ว่ามีผลกำลังมากมายไปสูรับ ตบมือกับคัตรูคู่อากาศที่มีอาจสังหารเสียที่ไหน

ขบวนแห่ศพเคลื่อนออกจากวังหลวงแล้ว สองข้างทางรายล้อมด้วย ประชาชนที่มาร่วมชมความครึกครื้น เมื่อหลิวหวีแทรกตัวไปถึงด้านหน้า ของฝูงชน ขบวนแห่ก็เคลื่อนผ่านเบื้องหน้าไปพอดี

รถแห่สร้างขึ้นจากไม้หลิว² เติมไว้ด้วยอาษาแปดตัวคู่อิ่งใหญ่ ด้านบนคือ ไม้หนานมู่³ สะท้อนประกายแสงสีหม่น ดอกไม้ที่ผูกด้วยผ้าไหมสีขาวยาวไล่ ราวรอบด้าน โคมไว้้อาลัยสีขาวสว่างไสว ด้านบนเขียนอักษรตัวใหญ่สองพยางค์...

ต้นหยาง

นี่ไม่ใช่ความฝัน และไม่มีผู้ใดกำลังล้อนางเล่น นี่เป็นขบวนแห่ศพ องค์หญิงใหญ่ต้นหยางจริงๆ ทว่านางกลับมีชีวิตอยู่ในร่างของคนอีกคนหนึ่ง ซ่างพิสดารเหลือคณา นางได้แต่มองดูขบวนแห่ศพของตนเองตาปริบ ๆ

“ตั้ง...” แ่ววเสียงกังวานจากกระถางรูปหน้าขบวนแห่ กระจาดเงิน กระจาดทองถูกโปรยขึ้นฟ้า ปลิวอ่อนกระจัดกระจายก่อนร่วงลงมา

ประชาชนโดยรอบต่างรู้สึกถึงเคราะห์ร้าย ขากน้ำลายดัง “อูย” กัน ยกใหญ่ พลางปิดกระจาดเงินกระจาดทองให้พ้นสายตา ทว่าหลิวหวีกลับ ยืนนิ่งงันอยู่อย่างนั้น ปล่อยให้กระจาดเงินกระจาดทองปกคลุมใบหน้าของ ตนเอง ท่ามกลางเสียงผู้คนจ้อกแจ้กจ้อแจ นางได้ยินเสียงของหลิวหวีซึ่ง ดังก้องในหัวของตน

“เสด็จพี่ ท่านไม่ได้สังหารอัครเสนาบดีชื่อหมาซวีไซหรือไม เรารู้ว่า ท่านไม่มีทางสังหารเขา!”

“เป็นฝีมือข้าแล้วอย่างไร ไม่ใช่ฝีมือข้าแล้วอย่างไร”

² ชื่อของไม้ที่ได้จากต้นสลัด เนื้อไม้แข็งปานกลาง สีน้ำตาลอ่อน

³ ชื่อเรียกตระกูลไม้ขนาดใหญ่ที่หายากที่สุดในจำนวนไม้ทั้งหมด เป็นไม้ที่ใช้อย่างแพร่หลายในการสร้างพระราชวัง

“กฎแห่งกรรมย่อมแบ่งแยกชัดเจน ย่อมมีผิดชอบชั่วดี หากเป็นฝีมือท่าน เราย่อมมิอาจละเว้น แต่หากมิใช่ เราย่อมต้องปกป้องท่าน!”

ปกป้องนางอย่างนั้นหรือ หลีไหวอวีเรียกสติคืนมา ส่งเสียงหัวร่อแผ่วเบา

เรื่องราวในราชสำนักแห่งนี้ไม่ได้ง่ายดายอย่างที่ไหวช่วงคาดคิด ดูเอาเถิดนางเชื่อเขาเพียงคราหนึ่งก็ถูกให้ร้ายจนถึงแก่ความตาย เป็นบทเรียนอันน่าขมขื่นเพียงใด!

เพียงแต่ไม่ทราบว่าการตายของนางครานี้จะทำให้ไหวช่วงกระจ่างแจ้งหรือไม่ จะปกครองแผ่นดินของตระกูลเหลือต่อไปได้หรือไม่

ขณะที่นางกำลังเหม่อลอย ชาวบ้านรอบข้างกลับซ่อนมือในแขนลือวิจารณ์กันไม่หยุดหย่อน

“ดูขบวนแห่สิ จัดได้เอิกเกริกอลังการยิ่งกว่าขบวนแห่ศพของอัครเสนาบดีชื่อหมาซวีเสียอีก”

“อูย! เอิกเกริกอลังการแล้วมีประโยชน์อันใด คราที่อัครเสนาบดีชื่อหมาซวีสิ้นชีพ ประชาชนภูริคูกเขาน้อมส่ง เจ้าดูเถิด องค์หญิงใหญ่ผู้นี้มีอันใด ทุกคนต่างก็เหาะเมล็ดแตงขมจี้วกันนะสิ!”

“เสียดายไม้หนานมูเนื้อทองชั้นเลิศต้องถูกฝังไปพร้อมกับเดรัจฉาน โสมมโดยไร้ความผิด!”

“วิญญานของอัครเสนาบดีชื่อหมาซวีที่อยู่บนสวรรค์คงได้พักผ่อนอย่างสงบแล้ว ผู้ที่ทำร้ายเขาจนถึงแก่ความตายได้รับผลกรรมเสียที!”

หลีไหวอวีฟังเสียงกันด่าข้างหู ปิดกระดาดเงินกระดาดทองที่ผ่านหน้าออกแล้วสร้างตาตามอย่างเดียดดัล “นั่นนะสิ กรรมตามสนอง!”

ชาวบ้านรอบข้างมองนาง กล่าวชื่นชมตาม ๆ กัน “แม่นางผู้นี้จิตใจเปี่ยมคุณธรรม”

“คงเคยถูกองค์หญิงตันหยางขมเหงเหมือนกันละสิ”

“ถูกต้อง!” หลีไหวอวีพยักหน้าอย่างหนักแน่น “นางยี่ดอิสเรีรทำลายชื่อเสียงของข้า ทำลายสิ่งที่ข้าเพียรพยายามมาตลอดแปดปี นำชิงชิงเสียยิ่งกว่าอะไร!”

นำเวหนมาถึงเพียงนี้เขียวหรือ ชาวบ้านเห็นแววตาของนางแล้วพลอย
สลดหดหู่ตามไปด้วย

หลี่ไห่ววี่ก็นึกสังเวชตนเองไม่น้อย

ความฝันอันแสนเหลวไหลตลอดแปดปี ก็ยังพ่ายแพ้แก่นามที่วา
ใจดำอำมหิตเมื่อวายชนม์ ฟังว่าเกียรติคุณนั้นเป็นที่ประจักษ์เพียงร้อยปี
ก็ติดศัพท์อันน่าอัปยศกลับโจษจันชั่วกัลปาวสาน เมื่อคิดได้เช่นนี้ หี!
นับว่านางไม่ขาดทุน!

หลี่ไห่ววี่เสวยยี้ม มองตามหีบศพที่เคลื่อนผ่านหน้านางไป และ
อดโหมมือลาไม่ได้

ลำบากเจ้าแล้ว ดันหยาง

โคมไว้อาลัยต้องลมจนหมุนตัว ตัวอักษรตันหยางแกว่งไกวไปมา
ราวกับกำลังโหมมือตอบนาง

ดวงตาของหลี่ไห่ววี่แดงเรื่อ อยกหันหลังเดินจากไป

ทว่าเวลานั้นเองก็เกิดความวุ่นวายขึ้นในฝูงชนจากที่ไกล เสียง
โหวกเหวกดังปานฟ้าคำรามบนที่ราบโนวสันตฤดู...“หลบไปเสีย! หลบไป!”

ฟางข้าวขนาดมहीมาหลายกองถูกจุดไฟจนคุโชนขึ้นกลายเป็นลูกไฟ
โชติช่วงกลิ้งลงมาจากชายคาซึ่งอยู่ริมถนน ทว่าทหารอารักขาป้องกันหีบศพ
ที่อยู่กลางขบวนแห่เอาไว้ได้

“ไฟไหม้แล้ว...”

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทุกสารทิศ ราษฎรที่อยู่สองข้างทางตะลึงตะลาน
หลบหลีกเป็นพัลวัน ลูกไฟเหล่านั้นกลิ้งตรงมาลุกไหม้กระดาดเงินกระดาดทอง
ที่ปลิวว่อนเต็มถนน เพลิงไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว

กองกำลังอารักขาขบวนแห่เริ่มสับสนอลหม่าน ทหารหน้าขบวนหลาย
นายชักดาบออกจากฝัก ผู้อารักขาดวงวิญญานที่อยู่กลางขบวนใช้ฝักดาบ
กันลูกไฟไว้ เนื่องจากโดยรอบมีแต่กระดาดเงินกระดาดทอง ทำให้เปลวไฟ
ลุกไหม้รุนแรงจนมิอาจกันเอาไว้ได้ ทำได้เพียงยืนมองผ้าไหมสีขาวยที่ผูกประดับ
อยู่บนหีบศพพลอยลุกไหม้ไปด้วย

“ดับไฟ ดับไฟเร็วเข้า!”

ขบวนแห่ศพที่เมื่อครู่ยังดูเป็นระเบียบเรียบร้อยกลายเป็นซุลมุนวุ่นวายในพริบตา หลี่ไหวอวี้นชมเหตุการณ์อยู่ข้างๆ ด้วยอาการตกตะลึงพรึงเพริด กระทั่งกระจางแจ้งแล้วว่าเกิดอันใดขึ้นจึงค่อยหัวร่อออกมาอย่างอดไม่ได้

นางนำซึ่งถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ กระทั่งพิธีแห่ศพยังมีอาจจัดได้อย่างสงบ กล่าวได้ว่าผู้วายชนม์สมควรได้รับเกียรติสูงสุดมิใช่หรือ คนเหล่านั้นไม่สนใจแม้แต่ธรรมเนียมนี้แล้วหรืออย่างไร

พีบ พีบ พีบ...

ราวกับยืนยันความคิดของนาง กลุ่มคนคลุมหน้าจำนวนมากกระโดดลงมาจากด้านหลังชายคาที่ถูกไฟกลิ้งหล่นลงมา แต่ละคนถือดาบในมือ ทำทางปราดเปรียวว่องไว โถมตัวเข้าใส่หีบศพของนางจุดปักเตนข้ามทุ่งก็ไม่ปาน

“อารักขาดวงพระวิญญาณ!” แม่ทัพรักษาพระองค์ตะโกนเสียงดัง ทหารทุกนายบนถนนชักดาบออกจากฝักทันควัน เตรียมพร้อมประจันหน้ากับเหล่าแขกที่ไม่ได้รับเชิญ

ทว่าพวกเขาไม่ได้เตรียมตัวรับสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน จะประมือกับผู้เตรียมการมาไว้อย่างดีแล้วได้อย่างไร กลุ่มคนที่คลุมหน้านั้นแบ่งกองกำลังเป็นสามกอง กองหน้าและกองหลังเริ่มเปิดฉากต่อสู้กับทหารที่คุ้มกันด้านหน้าและด้านหลังหีบศพ กองกลางถือเสียมเหล็กพุ่งเข้าใส่รถเทียมม้าเพื่อตัดฝ่าหีบศพของนางอย่างรวดเร็ว

ตึง!

หลี่ไหวอวี้นได้ยินเสียงที่ทำให้ใจหม่นหมองตั้งขึ้น มองกลุ่มคนคลุมหน้าที่กระทำการอย่างบ้าคลั่งตรงหน้าตนเอง อยากหัวร่อออกมา แต่ร่างกายกลับแข็งทื่อ

ใช่แล้ว เมื่อครั้งที่นางมีชีวิตอยู่ได้ล่วงเกินผู้คนมากมาย พวกเขาจะปล่อยให้นางลงหลุมอย่างสงบสุขได้อย่างไร จะต้องนำร่างของนางออกมาให้ม้าห้าตัวฉีกกระชากจึงจะสาแก่ใจ!

กล่าวไปก็สังเวชใจไม่น้อย นางเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ คราที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่เคยได้ยินถ้อยคำดิงามสักเท่าไร ลื่นชีพแล้วยังมีอาจสงบสุข เกรงว่า

กระทั่งในใจของแม่ทัพรักษาพระองค์ในขบวนส่งศพผู้นั้นก็คงปรารถนาให้นางมีจุดจบที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเช่นกัน ดูลิ เขาไม่พยายามที่จะคุ้มกันเสียด้วยซ้ำ เพียงแค่มองฝ่าหีบศพของนางถูกงัดหน้าต่างเฉย

เมื่อเห็นฝ่าหีบศพถูกยกขึ้นสูงลิ่ว หล่โหว่วก็รู้สึกจุกในลำคอเล็กน้อย นางกวาดสายตามองเหล่าทหารที่มีสีหน้าไม่แยแสใด ๆ พลางกำมือแน่นก่อนคลายออกอย่างทำอะไรไม่ได้

ช่างเถิด กระทำความผิดย่อมได้รับโทษที่สาสม ผู้คนต่างคิดว่านางสมควรจะมีจุดจบเช่นนี้ เช่นนั้นนางก็สมควรจะมีจุดจบเช่นนี้ มีอันใดไม่ยุติธรรมอีกเล่า

นางสูดลมหายใจลึกพลางเบือนหน้าหนี มีอาจทนต์ได้อีกต่อไป

ทว่าพอนางเบือนหน้าหนี พลันปรากฏคนผู้หนึ่งในชุดผาวสีอำพันเหลือบเขี้ยวผ่านหน้านางไปด้วยกิริยาน่ายำเกรง ชายเสื้อปลิวไสวตามแรงลม ตัวลื้อดำนบนปกลายชลธิศดูเกลียวคลื่นซัดสาด พร่างพรวาวจนสายตานางพร่าเลือน

หล่โหว่วมองตามเงาร่างของคนผู้นี้ไปอย่างตะลึงงัน

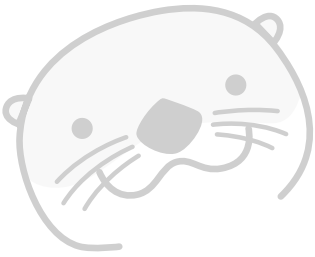
คนคลุมหน้าที่เปี่ยมด้วยอารมณ์ฮึกเหิมกำลังยกฝ่าหีบศพของนางขึ้นหมายจะโยนทิ้งลงบนถนน พลันรู้สึกว่ามีสิ่งที่อยู่ในมือนั้นหนักขึ้น รู้สึกถึงพลังขุมหนึ่งที่ถาโถมเข้าใส่ ด้านทานไม้ไหวจต้องปล่อยมือ

เกิดเสียงดัง “ปัง” ฝ่าหีบศพร่วงลงที่เดิมอย่างแรง ชี้เถ้าจากกำธูปปลิวฟุ้งตกลง

คนทั้งหลายล้วนตกตะลึงพริ้งเพริด พากันแหงนหน้ามองด้วยความงงงัน ปรากฏคนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงบนหีบศพ เลื้อผาวสีอำพันเหลือบเขี้ยวปลิวพลิวตามลม ท่วงท่ามสงาราวกับคุณชายรูปงามผู้สูงศักดิ์ คุณชายผู้นี้ราศีจับเหลือเกิน เขาเหยียบอยู่บนฝ่าหีบศพอย่างมั่นเหมาะ ทำให้ฝ่าหีบนั้นแน่นหนักดูเฉยให้ชาน⁴งัดยากยิ่งกว่าเดิม

⁴ชื่อขุนเขาแห่งแรกของจีน และเป็น 1 ใน 5 ภูเขาที่สำคัญที่สุดของประวัติศาสตร์จีน ทั้งยังใช้เป็นสถานที่จัดพิธีบวงสรวงในรัชสมัยต่าง ๆ จนได้รับการขนานนามว่าเป็นเขาคัดศีลห้าแห่งประเทศจีน

เขาปิดกระดาดเงินกระดาดทองที่ติดไฟออก เก็บแขนเสื้อและยืนตรง
อย่างมั่นคง กล่าวคำหั้นด้วยแวตยาเย็นชา “บังอาจนัก!”

ทดลองอ่าน

รู้จักเขาหรือไม่

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ ตามท้องถนนถูกเสียงตำหนิของเขา
ข่มจนเจียบเจียบลง คนกลุ่มหน้ายี่สิบกว่าคนแหงนมองเขา ผ่านไปครู่ใหญ่
จึงนึกขึ้นได้ว่าต้องลงมือต่อ

“หลีกไป!” คนกลุ่มหน้าที่อยู่ใกล้เขาที่สุดจ้องเขาด้วยความประหลาดใจ
ระคนโทสะ “อย่ามาขวางการชำระคุณธรรมแทนฟ้าดินของพวกข้า!”

ชำระคุณธรรมแทนฟ้าดินนั่นหรือ เขาหัวร่อเย้ยหยัน หันมากล่าวว่า
“ก่อความวุ่นวายต่อหีบศพผู้อื่นมีโทษมหันต์”

“ก่อความวุ่นวายต่อหีบศพผู้อื่นมีโทษมหันต์ แต่ที่อยู่ภายในนี้เป็นแค่
เดรัจฉาน!” คนผู้นั้นกล่าวอย่างคับแค้นใจ “เจียงเสวียนจิน เจ้าก็รู้ว่ามี
บาปหนาเพียงใด ไยต้องขวางพวกข้าด้วย!”

คนกลุ่มนี้เรียกขานชื่อของเขานั้นหรือ เจียงเสวียนจินกระตุกคิ้ว
เล็กน้อย ยื่นมือออกไปฉีกผ้าไหมสีขาวที่กำลังผูกหม้ออยู่บนหีบศพ สะบัด
ใส่คนกลุ่มหน้าสองคนที่อยู่เบื้องหลังจนร่วงหล่นจากรถไป ด้านข้างยังมี
คนป็นขึ้นมาเรื่อยๆ เขาตัวโตสาวยกเท้าขึ้นเตะดาบในมือคนเหล่านั้น
จนลอยไปไกล

“เครื่อง”... คมดาบเย็นยะเยือกสะบัดเสาศิลาเขียวหักเป็นสองส่วน
ตัวดาบสั้นไหวแว่วเสียงสั้นสะเทือนเบาๆ อย่างไม่ขาดสาย

ผู้ที่หมายจะป็นขึ้นมามองด้วยอาการประหวั่นพรันผิง ไม่กล้าลงมืออีก

หัวหน้าของพวกนั้นเริ่มไม่สบอารมณ์ ยกดาบชี้หน้าเขาและกล่าวอย่างเดือดดาลว่า “เจ้าไม่เลือกดีมีสุราคารวะ หรือปรารถนาจะดื่มสุราปรับโทษ!”

เจียงเสวียนจิ้นมองเขาด้วยนัยน์ตาสงบนิ่ง ค่อยๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงกังวานดุจเสียงตีกระทบเครื่องหยก “ไม่ว่าสุราชนิดใด หากเจ้ามีปัญญาให้ข้าดื่มได้ก็ลองดู”

ขบวนแห่ศพอันยาวเหยียดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วง ช่วงขบวนหน้าและหลังคลาล่าด้วยกลุ่มคนคลุมหน้า กระนั้นก็ยังคงเข้าไม่ถึงช่วงกลางขบวนที่ไว้หีบศพ แสงไฟจากเปลวเพลิงด้านข้างโหมกระหน่ำ อีกฝ่ายซึ่งมีกำลังคนเยอะกว่าย่อมได้เปรียบ หลี่ไห่ว่ว้คิดอย่างไรก็คิดไม่ตกว่าเจียงเสวียนจิ้นเอาความมั่นใจจากไหนมากกล่าวถ้อยคำเช่นนี้

ข้างกายเขามีเพียงเจียงชวีแค่คนเดียวนะ!

หัวหน้าของพวกนั้นตระหนักถึงเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งเช่นเดียวกัน จึงกล่าวด้วยรอยยิ้มหยันว่า “คุณชายตระกูลขุนนางเช่นเจ้า จำเจียนรยุทธ์มาเพียงไม่กี่ปี ก็คิดจะรับมือคนเป็นร้อยโดยลำพังแล้ววี ในเมื่อเจ้าจะปกป้องเสร็จจฉานตนนี้ให้ได้ อย่างนั้นอย่าโทษว่าพวกข้าไม่เกรงใจแล้วกัน นุก!”

เขาลั่นถ้อยคำสุดท้ายกับลูกน้องที่อยู่ด้านข้าง กลุ่มคนคลุมหน้าได้ยื่นคำสั่งกรีบพุ่งตัวไปทางหีบศพโดยไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว

หลี่ไห่ว่ว้มนิ้วคว้าเข้าหากันอย่างเป็นกังวล

อย่าเข้าใจผิด นางไม่มีทางเป็นหวงเจียงเสวียนจิ้นอยู่แล้ว เพียงแคหากต่อสู้กันข้างหีบศพของนาง หีบศพอาจแตกหักเนื่องจากโดนลูกหลงได้ไม่ใช่หรือ หากไม้หนานมู่เนื้อทองเสียหายไปคงยากจะหาไม้ใหม่มาแทนที่วันนี้เป็นฤกษ์มงคลที่จะฝังศพของนางเซียวนะ หากพลาดวันมงคลนี้ไปแล้วกระทบต่อโชคชะตาของนางในภายภาคหน้าจะทำเช่นไร

นางมองดูเครื่องแต่งกายของกลุ่มคนคลุมหน้า จากนั้นก็มองชุดสามัญชนสี่เข็มของตนเอง หลี่ไห่ว่ว้พลันเกิดความคิดขึ้นมา รีบม้วนเรือนผมที่หึงตัวสยายขึ้นสูง ฉีกชายเสื้อมาโปกปิดใบหน้า จากนั้นก็อมกายปะปนเข้าไปในฝูงชน

เจียงเสวียนจิ้งกำลังต่อสู้โรมรัน อีกฝ่ายตัววัดดาบลงดั่ง“ฟีบ” เขาระโดดม้วนตัวลงจากทิวศพ เกี้ยวเอาคนอีกสองคนล้มลงไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเอาดาบของพวกนั้นมา รวมมือกับเฉิงชวีฆ่าฟันฝ่ายตรงข้ามกระทั่งเหลือเป็นที่ว่างให้พวยกันได้

รอบด้านแวดล้อมด้วยผู้คนมากมาย ผ่านไปแล้วกว่าสิบกระบวณท่า ทว่าไม่มีผู้ใดทำให้เขาหลังโลหิตได้สักคน

หัวหน้าของคนพวกนั้นเบิกตากว้างมองร่างในชุดสีอำพันเหลือบเขียวที่อยู่ท่ามกลางวงล้อม กล่าวด้วยความมุ่งน่านระคนเลื่อมใส “ท่านเจ้าเมือง ท่านเป็นคนดีคนหนึ่ง ไยต้องเอาตนเองมาเปดเปื้อนน้ำคร่ำด้วยเล่า!”

“บ้านเมืองมีชื่อมีแป่ ธรรมนิยมย่อมมีระเบียบปฏิบัติ” เจียงเสวียนจิ้งกล่าวตอบพลางตัวดลดาบเฉือนหัวเข้าอีกฝ่าย “ต้นหนจะต้องโทษประหารแล้ว พวกเจ้ากระทำเช่นนี้ถือเป็นการตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อราชสำนัก”

“นางตายไปก็พอแล้วหรือ” หัวหน้าของคนพวกนั้นกล่าวอย่างเดือดดาล “เจ้าเมืองพึงหลังไว้ความผิด กลับถูกสตรีนางนี้ทำร้ายกระทั่งหาคศพไม่ครบส่วน! องค์รัชเจ้าแงเอยอย่างไรก็เป็นบ่าวผู้จงรักภักดีที่ปรนนิบัติรับใช้จักรพรรดิองค์ก่อน กระนั้นกลับถูกนางส่งคนไปลากจากในวังหลวงมายังหน้าประตูวัง แลเนื้อเถื่อนหนึ่ง¹ จนสิ้นลม! นางยึดกุมราชสำนัก ไม่คำนึงถึงว่าประชาชนเจ็ดเมืองต้องประสบโรคระบาด มองอาณาประชาราษฎร์เป็นเพียงมดแมลง! คนต่ำช้าเช่นนี้หากไม่ถูกฆ่าหัวตัวฉีกกระชากร่าง จะบำรุงขวัญวิญญาณของวีรบุรุษได้อย่างไร!”

เขาเหลือบมองดูเจียงเสวียนจิ้งที่สีหน้ากระตุงวูปประหนึ่งว่าฟังจนคล้อยตามแล้ว

หัวหน้าของคนพวกนั้นยิ่งได้ใจ ก้าวเข้าหาเจียงเสวียนจิ้งโดยมิรอช้า “ท่านเองก็เป็นไม้คานหลังคาของประเทศชาติ ข้ายังเป็นผู้ถวายสุราพิชแต่องค์หญิงต้นหยางเองกับมือ ท่าน...”

¹ เรียกอีกอย่างว่า หลิงฉือ เป็นวิธีการประหารที่มีมาตั้งแต่ยุคห้าราชวงศ์ โดยใช้มัดเนื้อของนักโทษออกที่ละชั้นให้ทรมานและตายไปเอง

คงอยากพูดว่า ท่านเองก็เกลียดนางเช่นเดียวกันสินะ

ทว่ายังไม่ทันเอ่ยถ้อยคำนี้ออกไป คมดาบก็ตัดมาจ่อที่คอของเขา
ดุจคมเขี้ยวอสรพิษ

“ให้พวกเขาถอยไปซะ” เจียงเสวียนจินเอ่ยเสียงเรียบ “หากยังสู้กัน
ต่อไป พวกเจ้ามีแต่จะถูกรัด มีข้าอยู่ พวกเจ้าแต่ละต้องหีบพระศพไม่ได้
หรอก”

“เจ้า!” หัวหน้าของคนพวกนั้นมีสีหน้าโกรธจัด “เจ้าไม่รู้จักแยกแยะ
ถูกผิด!”

ถูกผิดนั้นหรือ เจียงเสวียนจินปรายตามองและกล่าวว่า “ข้าแยกแยะ
ได้ดีกว่าเจ้านัก”

เขาแค้นหัวเราะ ปลอ่ยให้เจียงเสวียนจินจับกุมตนเองไว้พลางประกาศ
กร้าวว่า “ทุกคนบุก! รื้อหีบศพเสีย ไม่ต้องสนใจข้า!”

“ขอรับ!” ลูกน้องที่อยู่ด้านข้างขวานรับ แบ่งเป็นห้าคนไปล้อมเจียง-
เสวียนจินและเฉิงชวีไว้ ส่วนที่เหลือวิ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง ยกเสียมเหล็กขึ้นมา
กระทุ้งหีบศพ

สีหน้าของเจียงเสวียนจินพลันตึงเครียด ยื่นมือไปหมายจะขวางไว้

ทันใดนั้น หัวหน้าของคนพวกนั้นก็ชักกริชออกมาราวกับคาตการณ์
การเคลื่อนไหวของเขาเอาไว้ก่อนแล้ว และส่งเสียงคำรามลั่นด้วยใบหน้า
บิดเบี้ยว “ในเมื่อเจ้าประสงค์จะปกป้องเดรัจฉานตนนี้ เช่นนั้นก็ตายไป
ด้วยกันเสียเถิด!”

“ท่านเจ้าเมืองระวัง!”

รังสีอำมหิตพวยพุ่งเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว กว่าเจียงเสวียนจินจะ
หันกลับมาก็หลบไม่พ้นแน่แล้ว

ท่ามกลางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วปานอสเนียบาด ทันใดนั้น
มีคนผู้หนึ่งกระโจนออกมาจากฝูงชน ในมือถือท่อนไม้ที่ไม่ทราบว่าเป็น
มาจากที่ใด พาดลงตรงท้ายทอยของหัวหน้าคนพวกนั้นอย่างรวดเร็วและ
แม่นยำ

พลัก! เสียงกระทบของวัตถุตั้งขึ้น กริซในมือของคนผู้นั้นหยุดชะงัก ห่างจากบั้นเอวของเจียงเสวียนจินอยู่หนึ่งซุน² ร่างนั้นชวนเซเล็กน้อย หันหลังกลับไปมองอย่างไม่เชื่อสายตา

เจียงเสวียนจินนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นเงยศีรษะมองตาม เห็นเพียง คนคลุมหน้าร่างเล็กกระจิดถิ่งตาจ้องมองหัวหน้าของกลุ่มผู้ก่อความวุ่นวาย ด้วยดวงตาเรียวดุจเมล็ดชิง³ เมื่อเห็นว่าเขายังไม่ล้มลงจึงเงื้อมือพาดเข้า ทันใด

ต๊ับ ผู้เป็นหัวหน้าประคองตัวไม่อยู่ ร่วงลงพื้นในที่สุด

หลี่ไหวอวี่ใช้เท้าเหยียบขยี้เขาอย่างไม่สออารมณ์ ใช้การไม่ได้จริง ๆ ไยจึงเคลื่อนไหวเชิงซำปานนี้ นางไม่รีบร้อนลงมือตั้งแต่แรกเนื่องเพราะ หมายถึงยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ผลคือคนผู้นี้แขนสั้น ซ้ำยังเคลื่อนไหว งุ่มง่าม เจียงเสวียนจินเบี่ยงกายเฉียงจุดสำคัญไว้แล้ว ต่อให้แทงถูกก็ไม่อาจ ลังหารเขาได้

กระนั้นก็มีลู่ฉางมอบน้ำใจมนุษยให้

“เจ้า...” เจียงเสวียนจินมองนางอย่างลับสน กำลังคิดจะเอ่ยปากถาม หลี่ไหวอวี่ประสาธสัมพันธ์สวองไว ม่านตาหดลงเล็กน้อย เหวี่ยงท่อนไม้ ในมือออกไปอย่างรุนแรง พาดโดนคนที่ถือเสียมเหล็กร่วงลงไปทีพื้น ทว่าคนอื่น ๆ ที่เหลืออยู่ นางก็จรรยาจะจัดการแล้ว

“รีบไปขวางไว้!” นางพลักเจียงเสวียนจิน

เจียงเสวียนจินถูกนางผลักจนเซถลาไปสองก้าว เขาไม่ทันคิดอันใด มากนัก จึงกระโดดข้ามหีบศพไปสู้กับคนคลุมหน้าที่กำลังทุบหีบศพอยู่อีก ฝั่งหนึ่ง

“ท่านเจ้าเมือง!” แม่ทัพรักษาพระองค์ที่นำอยู่หน้าขบวนฝ่าวางล้อม เข้ามาพร้อมกำลังเสริม

² หน่วยวัดของจีน ความยาวเป็น 1 ใน 10 ของฉือ หน่วยซุนจะใกล้เคียงกับหน่วยนิ้ว

³ คือผลเอพริคอต

เมื่อเห็นเจียงเสวียนจิ้นถูกล้อมไว้ก็ตกใจจนหน้าถอดสี ไม่รอช้า ตะโกนขึ้นว่า “รีบคุ้มกันท่านเจ้าเมือง!”

หลี่ไห่ววี่อดกลองตาใส่ไม่ได้ คิดในใจว่าเคราะห์ดีที่เจียงเสวียนจิ้น มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ จากความช่วยเหลือที่เชื่องช้าเช่นนี้ หากเจียงเสวียนจิ้น เป็นผู้รู้ความสามารถ ทิพยคงจะได้เพิ่มจำนวนมาอีกหนึ่งทิพยเป็นแน่

เมื่อเห็นสถานการณ์เลวร้ายลง กลุ่มคนคลุมหน้าเหล่านี้นับว่า ไม่ฉลาดเขลา รีบหามหัวหน้าของตนสู้รบไปพลางถอยทัพไปพลาง

“อ๊ะๆ พวกมันจะหนีไปแล้ว ปิดปากตรอกข้างหน้าไว้!” หลี่ไห่ววี่ ร้องตะโกนเสียงดัง

เจียงเสวียนจิ้นหันมามองนาง ฟังออกในที่สุดว่าเป็นผู้ใด “เจ้านี่เอง”

หลี่ไห่ววี่ดึงผ้าคลุมหน้าลง ยิ้มตาหยี โบกมือให้เขา “เพียงไม่นาน ก็พบกันอีกแล้ว พวกเรามีวาสนาต่อกันโดยแท้”

เมื่อนึกถึงกิริยาอันไร้มารยาทของแม่นางผู้นี้ เจียงเสวียนจิ้นปล้น ขมวดคิ้ว

เขาไม่คิดว่านี่คือวาสนาอันใด กลับคิดว่าคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าผู้นี้ ช่างวิปลาสเสียด้วยซ้ำ แวดตาของนางสะท้อนอารมณ์ที่มีอาจบรรยายเป็น คำพูด หากจะกล่าวว่าเกลียดชัง แต่นางกำลังยิ้มตาหยีอยู่ทุกๆ แต่กระนั้น หากจะกล่าวว่ารักใคร่ชื่นชม ก็ดูไม่คล้ายอย่างแน่นอน

นาง...รู้จักเขาหรือไม่

ร่ำสุราหนึ่งจอก ขับขานเพลงหนึ่งบท

ยังไม่ทันขบคิด จนกระทั่ง ทันใดนั้นมีคนมาคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า

“ท่านเจ้าเมืองโปรดภัย!” แม่ทัพรักษาพระองค์กล่าวด้วยอาการประหม่า “ข้าน้อยเตรียมการป้องกันสะเพร่า บกพร่องต่อการอารักขาดวงพระวิมุกาณ ทำให้ท่านเจ้าเมืองตกอยู่ในอันตราย...”

เจียงเสวียนจินเรียกสติคืนมา กล่าวตอบเขาว่า “ไม่ต้องมาแถลงโทษต่อข้า เรื่องนี้ฝ่าบาทจะเป็นผู้ตัดสินโทษด้วยพระองค์เอง”

เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ แม่ทัพรักษาพระองค์มีเหงื่อเย็นผุดพรายทั่วร่าง “ท่านเจ้าเมือง...”

“ข้าแค่ผ่านมา ยังมีธุระอื่นต้องไปสะสาง ตรงนี้ฝากเจ้าจัดการต่อด้วย” เขาสะบัดแขนเสื้อพลางจัดประจำที่สวมอยู่บนข้อมือให้เป็นระเบียบก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับเฉิงชวี

“ข้าก่อน” หลี่ไห่ววี่ที่ยืนอยู่อีกฟากของหีบศพตะโกนเรียกเขา “พวกมันหนีกันไปหมดแล้ว! พวกท่านไม่ส่งคนไปตามจับหรือ”

เจียงเสวียนจินชำเลืองมองนางเล็กน้อยแล้วเดินต่อไปโดยไม่โต้ตอบอะไร เฉิงชวีเก็บดาบเข้าฝักแล้วเดินมาหยุดที่ข้างกายนาง ประสานมือคารวะและกล่าวว่า “แม่นาง นายท่านเชิญท่านไปเสวนาที่โรงน้ำชาด้านข้าง”

หลี่ไห่ววี่รู้สึกประหลาดใจยิ่ง มองแผ่นหลังของเจียงเสวียนจินแล้วหันมามองคนตรงหน้า “นายท่านของเจ้ายังมีได้เอ่ยคำ เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า

เขาต้องการเสวนากับข้า”

หญิงผู้มีริมฝีปากและกล่าวตอบว่า “นี่เป็นเจตนาของนายท่าน”

เขาแสดงเจตนาธรรมตั้งแต่เมื่อไรกัน เหตุใดนางจึงไม่ได้ยิน หลีไหวอวีรู้สึกที่ยิ่งนัก ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนถลกชายกระโปรงแล้วออกเดินตามคนตรงหน้าไป

เศษซากจากเหตุวุ่นวายเกลื่อนกลาดเต็มถนนหนทาง กองไฟค่อยๆ มอดดับลง สุดท้ายไม่มีใครไล่ตามผู้กระทำความผิด ปล่อยให้คนพวกนั้นอันตรายหายไปจากเมืองหลวงอย่างสบายใจเฉิบ

หลีไหวอวีเดินตามหญิงชี่นไปชั้นสองของโรงน้ำชา เข้าไปในห้องด้านข้างห้องหนึ่งที่ตกแต่งอย่างงดงามและเรียบง่าย เจียงเสวียนจินกำลังยกกรินน้ำชา เมื่อได้ยินส้อมเสียงจากอีกฝ่ายจึงเอ่ยปากถามโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง “เจ้าคิดจะทำอันใด”

หลีไหวอวีขำขมุกระเจิง รู้สึกว่าตนเองแทบหยุดหายใจชั่วขณะ

เขารู้แล้วอย่างนั้นหรือ

“ทั้งดึกขำระหว่างทางเข้าวัง ข้ายิ่งยื่นมือเข้าช่วยเหลือ หากกล่าวว่าเจ้าไม่มีเจตนามุ่งร้าย อาจดูไม่สมเหตุผลผลนัก” เขากล่าว นำถ้วยชาที่รินชาเสร็จแล้ววางไว้เบื้องหน้านาง เงยหน้าและพูดต่ออีกว่า “ลองกล่าวตามตรงคงไม่เสียหายอะไร”

เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ หลีไหวอวีจึงค่อยกระจ่างแจ้ง เขามีได้รู้แล้วเพียงแค่นี้ว่านางมีเจตนาร้ายแอบแฝงเท่านั้น

นางโล่งใจอย่างยิ่ง หัวเราะออกเสียง จากนั้นจึงสะบัดเสื้อผาแล้วนั่งลงเบื้องหน้าเขา ยกถ้วยชากะดกชดด้วยกิริยาไร้ซึ่งความลำรวม เช็ดปากแล้วกล่าวว่า “เรื่องในวันนี้ล้วนเป็นแค่ความบังเอิญ”

“บังเอิญนั้นหรือ” เจียงเสวียนจินมีสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม รินน้ำชาให้ตนเองอย่างแช่มช้ำ เลื่อนถ้วยชามายังปลายจมูกกลางดมรับกลิ่นบางเบา นัยน์ตาสีดำสนิทเคลื่อนไหวจับจ้องนางอย่างเงิบงัน บ่งบอกว่าไม่เชื่อคำแก้ต่างนี้ หลีไหวอวีถูกเขาจ้องจนรู้สึกซาไปทั้งร่าง กลอกตาไปมาเล็กน้อยก่อน

ถอนใจอย่างจนปัญญา “หลอกท่านไม่ใช่ง่ายเลย เช่นนั้นข้าขอพูดตามตรง
แล้วกัน”

เจียงเสวียนจินพยักหน้ารับ “เจ้าจงว่ามา”

“เรื่องมันเป็นเช่นนี้” หลี่ไห่ววีประสานมือ ดวงตาทั้งสองข้างกะพริบ
ปริบ ๆ ฉายแววอ่อนโยน จ้องมองเขาอย่างลึกซึ้งและกล่าวว่า “ข้าสนใจ
ในตัวท่าน”

เจียงเสวียนจิน “...”

“ท่านทำหน้าที่เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร” เห็นสีหน้าเขาที่มึนตึ๋น
หลี่ไห่ววีลอบยินดีในใจจนอยากตบหน้าตักตนเองเสียตรงนั้น แต่ภายนอก
กลับสร้างทำเป็นน้อยใจและกล่าวว่า “ท่านบีบให้ข้าพูดเองนะ!”

เส้นโลหิตบนขมับของเจียงเสวียนจินเต้นตุบ ๆ เขาหลุบตาลงต่ำ
พลันรู้สึกว่าการที่ตนเชิญนางมาเสวนาช่างไร้ความจำเป็นโดยแท้ คนผู้นี้
ไร้ยางอาย คำพูดที่เปล่งออกมาไม่มีความจริงสักประโยคเดียว ถามอย่างไร
ก็ไม่ใช่ประโยชน์

เขาสูดลมหายใจลึก หดกายลุกขึ้นจากโต๊ะ

“อ๊ะ” หลี่ไห่ววีลุกขึ้นยืนตาม “ท่านจะไปไหน ข้ายังไม่ได้ไถ่โทษ
ที่หยอกเย้าท่านเลยนะ”

หยอกเย้างั้นหรือ หยอกเย้าได้ประเสริฐนัก! คำพูดนี้โดยทั่วไปใช้
สำหรับบุรุษที่แพะโลมหญิงงาม กลับกลายเป็นสตรีหยอกเย้าบุรุษได้อย่างไร

เขาเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “ไม่ต้องไถ่โทษแล้ว อย่าได้พบกัน
อีกเลย!”

สิ้นคำก็สาวเท้าเดินจากไป ทว่าก้าวออกไปได้เพียงก้าวเดียวก็ถูกรั้ง
แขนเสียไว้

“ท่านชื่ออะไรหรือไง” คนด้านหลังคว้าแขนเสื้อของเขาไว้ เท้าเอนไปพลาง
กระตืบเท้าไปพลาง กล่าวด้วยน้ำเสียงกระแฉับกระฉอด “สตรีกล่าวว่า
จะไถ่โทษ หมายความว่าอยากทอตะพานให้ท่าน ใครจะสนใจว่าสุดท้าย
จะได้ไถ่โทษจริงๆ หรือไม่เล่า!”

“...”

เจียงเสวียนจิ้นได้รับการอบรมสั่งสอนจากครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียง ตั้งแต่เยาว์วัย ให้เป็นผู้สำรวจกิริยามารยาท รู้ผิดชอบชั่วดี มีความละเอียด ต่ออาบ อีกทั้งผู้คนรอบกายล้วนแต่เป็นผู้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา เป็นอย่างดี แม้ว่าบังเอิญพบคนหยาบโหลบบ้างเป็นบางครั้ง แต่พวกเขาเหล่านั้น ล้วนประพฤติตัวดี ไม่กล้าพูดจาโผงผางต่อหน้าเขา

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าวันนี้จะได้พบคนที่ไร้ยางอายุโดยสิ้นเชิง!

“เจ้า” เขารู้สึกไม่อยากเชื่อสายตา หันกลับไปมองนาง มุ่นคิ้วและ กล่าวว่ “เจ้าเป็นสตรีเพศ ไยจึงพูดจาไร้ยางอายุเช่นนี้”

หลี่ไห่วอวี่เลิกหางคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะกล่าวตอบว่ “ยางอายุคือ สิ่งใด ข้าไม่ทราบจริง ๆ ข้าแค่เห็นว่าท่านรูปร่างม อิกทั้งท่วงท่าอันองอาจ น่าหลงใหลของท่านบนถนนเมื่อครุ่นนี้ทำให้ข้าสนใจในตัวท่าน รู้สึกชื่นชมและ ชมชอบในตัวท่านยิ่งนัก จึงอยากทออดสะพานให้ท่าน ท่านว่าแปลกที่ใดหรือ”

เจียงเสวียนจิ้นรู้สึกงงัน เนิงชีวิตที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ฟังจนตาค้างไม่ต่างกัน ทั้งสองคนมองนางอย่างตะลึงงันคล้ายกำลังมองสัตว์ประหลาด

“กระไร ไม่ชอบฟังคำพูดตรงไปตรงมาหรือ” หลี่ไห่วอวี่เลิกคิ้วขึ้น ยิ้มจนดวงตาทหิไค้งลง “เช่นนั้นข้าลองพูดคำอื่นให้ท่านฟังดีหรือไม่”

นางกล่าวพลางเอื้อมมือคว่ำเอาช้อนตักใบชาจากโต๊ะข้าง ๆ เคาะกับ โต๊ะไม้สลักลายเคลือบเงาเป็นจังหวะ พलगเปล่งเสียงร้อง “งานเลี้ยงแห่ง วสันตกาล ร่ำสุราหนึ่งจอกขับขานเพลงหนึ่งบท

“การวะหนึ่งครั้งขอพรสามประการ

“ประการแรกให้ท่านที่อายุยืนยาวนานพันปี ประการสองให้้องนาง อายุมั่นขวัญยืน ประการสามให้เป็นดั่งนกนางแอ่นร่วมคอน ครองรักกัน ตราบนานเท่านาน”

เสียงไพเราะกังวานละม้ายเสียงร้องของนกขมิ้น น้ำเสียงในถ้อยคำ สุดท่ายของแต่ละวรรคล้วนแฝงไปด้วยความยั่วเย้าดูจะขอไค้งอนที่เกี่ยว จนหัวใจผู้คนคันคะเยอ พอนางเปล่งเสียงคลอจ้งหวะตีเคาะช้อนจบลง ก็หันหน้ามามองเจียงเสวียนจิ้น ส่งยิ้มหยาดยิ้มจนนัยน์ตาวิบวาว

“ข้าปรารถนาครองรักกับท่านตลอดไป”

เจียงเสวียนจินได้ยืนพลันมีสีหน้าโกรธจัด

“เป็นอันใดเล่า” หลี่ไห่หวอรี้ววางซ้อนตักใบชาลง กะพริบตาใส่เขา
“ไม่พึงใจอีกแล้วหรือ”

ท่าทางหยิบโหยงเช่นนาง ผู้ใดจะพึงใจได้ลง เจียงเสวียนจินยิ้มหยัน
“เฉิงชวี กลับจวน”

“ขอรับ” เฉิงชวีตอบรับ ทางหนึ่งรีบก้าวเท้าตามเขา ทางหนึ่งชำเลื่อง
มองหลี่ไห่หวอรี้วด้วยความเลื่อมใส

ในเมืองหลวงแห่งนี้ สตรีที่มาสารภาพรักต่อเจ้าเมืองจื่อหยางนับว่า
มีไม่น้อย ทุกวันเขาได้พบเจอบ้างประปราย แต่ผู้ที่สามารถยุแหย่ให้เจ้านาย
ของตนโกรธเกรี้ยวได้เช่นนี้ กลับเพิ่งได้พบเป็นครั้งแรก

เป็นยอดฝีมือในหมู่สตรีโดยแท้!

ยอดฝีมือในหมู่สตรีมองแผ่นหลังของพวกเขาด้วยใบหน้าแต่ยิ้มตามหา
รู้สึกวาระยะห่างพอประมาณแล้วจึงค่อยเดินลงจากโรงน้ำชาตามหลังพวกเขาไป

เจียงเสวียนจินชวยเท้าอย่างเร่งรีบตลอดทาง เมื่อพบว่าเบื้องหลัง
มีคนติดตามมา สีหน้าของเขายิ่งถมิ่งทึง โบกมือให้เฉิงชวีไปขับรถม้ามารับ
หมายจะสลัดนางให้พ้นตัว

ทว่าเมื่อเข้าไปในตำหนักได้ไม่นาน เจียงเสวียนจินก็รู้สึกได้ว่าบริเวณ
ที่หนึ่งสารถียวบลง

“แม่นาง” เฉิงชวีที่ยืนอยู่ด้านนอกเอ่ยออกมาอย่างจำใจว่า “ท่านนั่ง
ตรงนี้ไม่ได้นะ”

หลี่ไห่หวอรี้วเคลื่อนกันไปนั่งบนที่นั่งสารถียวบอย่างมั่นเหมาะแล้ว เอ่ยปาก
ถามอย่างไรเพียงคำว่า “ไหนจึงไม่ได้”

“นี่เป็นรถม้ากลับจวนสกุลเจียง”

“บังเอิญจริง ๆ ข้าก็กำลังจะไปจวนสกุลเจียงพอดีเลย”

อดกลั้นแล้วอดกลั้นอีก จนแล้วจนรอดเจียงเสวียนจินก็อดรน
ทนไม่ไหว เลิกพ้าม่านขึ้นและกล่าวกับนางด้วยแววตาเรียบเฉย “เจ้าจะไป
จวนสกุลเจียงทำอันใด”

หลี่ไหวอวี่หันกลับมา ฉีกยิ้มฟันขาวให้เขา “ไปไกลโหมอย่างไรเล่า พวกเราจับกันไปแล้ว กอดกันแล้วด้วย อย่างไรก็ตามก็มี...”

“พูดจาเหลวไหลอันใด!” เจียงเสวียนจิ้นมีสีหน้าโกรธจัด พุดซัดจ้วงหะนาง “ใครกอดเจ้า จูบเจ้ากัน”

หลี่ไหวอวี่เบิกตากว้าง “ท่านคิดจะบิดความรับผิดชอบบั้นนี้หรือ”

ตอนที่นางกระโดดลงมา เดิมเข้าใจว่าริมฝีปากกระแทกกับก้อนหิน กระทั่งได้สติกลับมา นางจึงทราบความจริงว่า ริมฝีปากของนางกระแทกกับฟันของคนผู้นี้ต่างหาก เรียวกปากบางที่เดิมซัดขาของเจียงเสวียนจิ้น ถูกโลหิตของนางย้อมจนเป็นสีแดงสด นี่ยังไม่เรียกว่าจูบกันแล้ว กอดกันแล้ว หรอกหรือ

เจียงเสวียนจิ้นหนึ่งไปเล็กน้อย ชมวดคิ้วมุ่น หลุ่ยสายตาลงต่ำ นึกย้อนเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ริมกำแพงนั้นอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าเปลี่ยนเป็นยาแยะกว่าเดิม

จ้อ ง จะ จั บ เ ข า แ ล้ ว

หลี่ ไทวอวี่ จ้องมองสีหน้าของเขาอย่างพึงพอใจ

นางรู้จักกับเจียงเสวียนจินมาหลายปีแล้ว ทราบดีว่าคนผู้นี้หัวโบราณ คร่ำครึ ตื้อรั้นไม่ฟังใคร ทั้งยังทำตัวน่าเบื่อ หากเป็นความปราดเปรื่องเรื่องผีปาก อยากรู้ก็ต่างจากนางราวฟ้ากับเหว

กาลก่อนความคิดเห็นในการบริหารบ้านเมืองไม่ตรงกัน จุดยืนต่างกัน โดยสิ้นเชิง ทั้งสองเจอหน้ากันที่ไรเป็นอันต้องซักถามโง่งกันครึสักันทุกที ปกติแล้วนางไม่สนใจจะเสวนากับเขามากนัก แต่ขณะนี้นางกลายเป็นอีกคนหนึ่ง นางกลับเกิดความคิดอยากจะสัพยอกหยอกล้อเขาขึ้นมา ก็ให้จ่าไปแล้ว เมื่อโบหน้าไรรำอารมณ์ของเจียงเสวียนจินถึงถึงขึ้นขึ้นมา ก็ให้ความรู้สึกที่เป็นเอกลักษณ์มากที่สุดทีเดียว

นางอดยกมือเท้าค้างชำเลืองมองเขามิได้

โบหน้าที่สุขุมสำรวมมาตลอดยี่สิบกว่าปี ไม่ว่าจะเรื่องร้ายแรงใด ๆ ก็ไม่เคยเปลี่ยนสีหน้า แต่ขณะนี้บูดบึ้งจนเกินต้านทาน จากเขี้ยวคล้ำพลันหม่นลงเป็นสีม่วง จากนั้นกลับมาเขี้ยวเข้มอีกครั้ง ท้ายสุดเผยให้เห็นโบหน้าแดงก่ำละม้ายแสงอาทิตย์ยามตะวันรอน

“นั่นเป็นแค่อุบัติเหตุ” เจียงเสวียนจินกล่าวอย่างแข็งทื่อ “ข้าไม่เก็บมาใส่ใจ เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องเก็บมาใส่ใจเช่นกัน”

“ไม่ได้!” หลี่ ไทวอวี่สันติระจะเป็นพัลวัน “ข้าเก็บมาใส่ใจแล้ว!”

พูดจบก็ก้มตัวลงไปกอดคานรทม้าประหนึ่งคนเสเพลที่แม่ถูกโบยจนตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ

เจียงเสวียนจิ้นไม่เคยรับมือกับคนประเภทนี้มาก่อนจึงทำได้เพียงขมวดคิ้วมุ่นมองนาง ท้ออะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“แม่นาง” เจิงชวีที่ยืนอยู่ด้านข้างรถช่วยแก้ไขสถานการณ์แทนเจ้านายของตนเอง “ฟ้ามีตมากแล้ว ท่านไม่ต้องกลับจวนหรือ”

จวนนั้นหรือ หลี่ไห่ววี่หนึ่งอิงไป ดวงหน้าเต็มไปด้วยความมุ่นง

จริงด้วย ตั้งแต่พื้นขึ้นมากกระทั่งตอนนี้ นางยังไม่ได้หาคำตอบเกี่ยวกับตัวตนของร่างนี้ให้แน่ชัดเลย แม้แต่ตนเองเป็นใครก็ยังไม่รู้ จวนตั้งอยู่ที่ใด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง

นางกัมศิระชะลงอย่างน่าสงสาร กล่าวเสียงอู้อี้ในลำคอ “ข้าหาจวนไม่เจอ”

เจียงเสวียนจิ้นเหลือบมองนาง “พูดปดอีกแล้ว ที่ที่เจ้าปีนกำแพงข้ามมาตอนนั้น มีไซ่จวนของเจ้าหรือ”

ที่ที่ปีนกำแพงข้ามมานั้นหรือ หลี่ไห่ววี่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งพลันตอบว่า “ใช่แล้ว!”

จวนหลังนั้นมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นจวนขุนนาง ไตร่ตรองดูแล้วตัวตนของร่างที่นางอาศัยอยู่นับว่าไม่ต่ำต้อย หากกายภาคหน้าอยากเข้าใกล้เจียงเสวียนจิ้นก็ยังมีโอกาส

นางระบายยิ้มจนตาโค้ง กล่าวว่า “ท่านส่งข้ากลับจวนได้หรือไม่”

“พี่บ” เจียงเสวียนจิ้นปล่อยผ้ามาลง “กลับเอง”

“ข้าเจ็บเท้า ตอนที่หล่นลงมาบาดเจ็บจนเท้าแผลง เดินไม่ไหว” หลี่ไห่ววี่ยื่นมือไปเปิดผ้ามาออก หิ้งห่อปากหิ้งกะพริบตาใส่เขา “ดีเลวอย่างไรก็เป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตท่านอยู่กึ่งหนึ่ง ท่านไม่คิดจะตอบแทนข้าเสียหน่อยหรือ”

ตามธรรมเนียมปฏิบัติของตระกูลเจียง บุญคุณช่วยชีวิตจะต้องได้รับการขอบคุณอย่างยิ่งใหญ่ แต่สำหรับคนที่อยู่นอกกรณผู้นี้...เจียงเสวียนจิ้นแค่นยิ้ม ไม่ต้องเอ่ยถึงกริขเล่มนั้นที่ฆ่าเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นบุญคุณ

ช่วยชีวิตที่แท้จริง เขาก็ไม่อยากจะขอบคุณ

จิตใจยากจะหยิ่งถึง มีเจตนาแอบแฝง แรงจูงใจไม่บริสุทธิ์!

“หากท่านไม่ไปส่ง ข้าก็จะกลับไปพร้อมท่าน” หลี่ไห่ววี่กล่าวด้วยน้ำเสียงกระพืดกระพืด “ถึงอย่างไรที่นั่งสารถีนี่ก็นั่งสบายดี”

สตรีนางหนึ่งไม่คำนึงถึงชื่อเสียงและเกียรติยศของตนเอง จะให้เขาคำนึงแทนนางนั้นหรือ เจียงเสวียนจินเบือนหน้าไปจากนาง ทอดสายตาไปด้านนอกแล้วกล่าวเสียงเข้มว่า “ไปเถิด”

“ขอรับ” เจียงชวีขึ้นนั่งบนที่นั่งสารถีอีกฝั่งหนึ่งแล้วขับรถม้าเคลื่อนไปข้างหน้า

เมื่อเห็นว่าเจียงเสวียนจินทำอะไรตนเองไม่ได้ หลี่ไห่ววี่จึงปล่อยผ้ามาลงด้วยความแค้นขึ้น นั่งอยู่ข้างเจียงชวีอย่างว่าง่าย เรียวขาท่อนล่างห้อยลงด้านข้างของที่นั่งสารถี แก่งขาไปมาอย่างไร้ความสำรวม

เจียงชวีเหลือบมองนาง คิดว่าแม่นางผู้นี้ น่าสนใจยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงกระซิบเตือนนางหนึ่งประโยค “หากท่านชื่นชมนายท่านของข้าจริงก็สำรวมเสียหน่อย นายท่านชอบคนที่มีกิริยางดงาม”

“ใครบอกกันเล่า” หลี่ไห่ววี่เลิกคิ้ว มองไปยังตัวรถแล้วเบ้าปากกล่าวต่อไปว่า “ใต้หลังนี้สตรีที่กิริยางดงามมีน้อยนักหรือ เจ้าเห็นเขาเสวนากับใครมากมายหลายประโยคนี้หรือ”

เจียงชวีตะลึงงัน มองนางด้วยความงุนงง แต่เมื่อคิดใคร่ครวญดูแล้ว เห็นจะจริง หลายปีมานี้สตรีที่ประพืดตัวอยู่ในนครล่องคลองธรรม ไม่มีเลยสักนางที่ได้คุยกับเจ้าเมืองจื่อหยางเกินสามประโยค แต่เมื่อเป็นสตรีไร้ยางอายผู้นี้ เพียงวันเดียวก็ทำให้เขาเอ่ยคำเท่ากับคุยกับผู้อื่นทั้งปี

แม้ว่า...คำพูดคำจาของเจ้านายตนจะไม่ค่อยน่าฟังเท่าใดนัก

เจียงชวีบ่นสืหน้าไม่ถูกจึงเอ่ยถาม “แม่นางใช้วิธีการทำการอันแตกต่างจากผู้อื่นเพื่อดึงดูดให้นายท่านของข้าเห็นความสำคัญของท่านยิ่งกว่าเดิมนี้หรือ”

“ถูกต้อง!” หลี่ไห่ววี่ปรบมือ ยิ้มตาหยีและกล่าวว่า “ข้าทำสำเร็จแล้วมิใช่หรือ เพลานี้ นายของเจ้านั่งฟังข้าพูดอยู่ในรถจะต้องโกรธจนหน้าดำ

คร่ำครีดยด คงจะลืมน้ำไม่ได้ไปอีกหลายปีแน่นอน!”

เจียงเสวียนจินนั่งเงยบอยู่ในตัวรถด้วยสีหน้าโกรธจัด

หากไม่ใช่เพราะการศึกษาค่าค่ออยู่ เขาประสงค์จะถีบสตรีนางนี้ลงจากรถมากจริง ๆ เคยเจอคนหน้าไม่อายุมากก็มาก แต่คนหน้าไม่อายุที่ชู้คอได้ถึงเพียงนี้เพิ่งเคยพบเห็นเป็นครั้งแรก ในหมู่บุรุษที่ว่าหาได้ยากแล้ว กลับเป็นสตรีนางหนึ่ง

ตระกูลไดออบรมสั่งสอนกัน

วันนี้เป็นวันส่งศพของตันหยาง เดิมทีจิตใจเขาก็พึ่งชานอยู่แล้ว ช้ายังต้องรับศึกหนักที่ประดังเข้ามา เวลานี้เขารู้สึกเพียงปวดศีรษะ ยืนมือไปคลึงเบา ๆ ที่ขมับแล้วเอนกายพิงกับตัวรถ ตั้งใจจะพักสักครู่

ทว่าแว่วเสียงคนผู้นั้นหัวร่อคิกคักอยู่ด้านนอกประหนึ่งมีถ้อยคำมากมายไม่จบสิ้น

“นี่ เจ้านะ วรรณุทธ์เป็นอย่างไร”

“...พอไปวัดไปวาได้”

“นายของเจ้าคงลวงเกินผู้คนมาไม่น้อยเลยละสิ เจ้าคอยคุ้มกันอยู่ข้างกายเขาตลอดวันคืนเลยหรือ”

“...แม่นาง นี่เป็นความลับ ไม่อาจกล่าวได้”

“ข้าแค่ถามไปเรื่อยเรื่อย เจ้าอย่าใจแคบนักสิ นี่แน่ะ รูปร่างของเจ้ากำยำเสียจริง ผีก็ปรือวรรณุทธ์มานานแล้วใช่หรือไม่ ดูท่อนแขนนี้สิ จุ ๆ แข็งอย่างกับเหล็ก ให้ข้าจับอีกข้างดูหน่อย...”

เส้นโลหิตบนขมับปูดโปนเป็นสันนูน เจียงเสวียนจินลืมน้ำขึ้น เลิกฝ้าม่านขึ้นพลางเอ่ยเสียงต่ำว่า “หากไม่หยุดพูดก็ลงจากรถไป!”

หลี่ไห่ววี่ขวัญกระเจิง หันมามองเขา “เสียงของท่านเป็นอะไรไป”

เมื่อครู่ยังปกติดีอยู่ แต่ถ้อยคำนี้ฟังดูแล้วแทบพราวเป็นพิเศษ

คนในรถนั่งตัวตรงเหินหัว ท่วงท่ามสง่าเช่นเคย ทว่าสีหน้านั้น...

“นี่ท่านเขินหรือ” หลี่ไห่ววี่เลิกคิ้วขึ้น ถลันเข้าไปในตัวรถ นั่งลง

ข้าง ๆ เขาแล้วทำการสำรวจโดยละเอียด “หน้าแดงยิ่งนัก!”

“ใครให้เจ้าเข้ามา” เจียงเสวียนจินตวาดเสียงแทบพราวอย่างเกรี้ยวกราด

“ออกไป!”

“โธ่ ท่านอย่าเพิ่งเอ็ดข้า” หลี่ไห่ววี่กัดข้อมือของเจียงเสวียนจิ้นไว้ ยื่นมือไปอังบนหน้าผากเขาอย่างถือวิสาสะ

มือของนางสัมผัสได้ถึงความร้อนผ่าว

“โธ่เอ๋ย ท่านป่วยเป็นเหมือนกันนี่นา” หลี่ไห่ววี่ยิ้มระรื่น ชักมือกลับมาปรบมือเบาๆ “ผู้คนล้วนกล่าวกันว่า เจ้าเมืองจื่อหยางแข็งแกร่งตั้งเหล็กกล้า ช่วยจักรพรรดิบริหารบ้านเมืองมาแปดปี เข้าประชุมไม่เคยขาดลมฝนยังมีอาจขวางกัน นี่มันเรื่องอันใดจึงมีไข้ขึ้นสูง”

เจียงเสวียนจิ้นนั่งอึ้งไป ยกมือมาลูบหน้าผากของตนเอง ชมวดคิ้ว มุ่นยิ่งกว่าเดิม

องค์หญิงใหญ่สิ้นพระชนม์ เรื่องราวุ่นวายหนุ่นเนื่องมาไม่ขาดสาย ช่วงเจ็ดวันนี้รวมแล้วเขานอนไม่ถึงห้าชั่วโมง คงจะหักโหมจนล้มป่วย

“เจิงซวี” เขาตะโกนเรียก “เปลี่ยนเส้นทางไปโรงหมอ”

“ขอรับ” เจิงซวีรับคำ รีบเปลี่ยนทิศทาง

เมื่อครู่นี้ก็ว่าตนเองถูกยั่วโมโหจนปวดศีรษะ เวลาที่ทราบแล้วว่าไม่สบาย รู้สึกว่าสมองพร่าเลือนยิ่งกว่าเดิม เจียงเสวียนจิ้นกำหมัดแน่น กล่าวกับคนข้างๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “เจ้าออกไปได้หรือไม่”

“ไม่ได้” หลี่ไห่ววี่สายศีรษะ ตบหน้าตักของตนเองด้วยกิริยาสง่างาม “รถม้าโคลงเคลงยิ่งนัก เห็นว่าร่างของท่านไหวไปมา จะยอมเป็นหมอนหนุนให้ท่านหนุนสักครู่แล้วกัน!”

เจียงเสวียนจิ้นกล่าวตอบด้วยสีหน้าขุ่นเคือง “ไม่ต้อง”

“ข้าเป็นสตรียังไม่ถือสา ท่านเป็นบุรุษยังมัวแต่รำไรอีกหรือ” หลี่ไห่ววี่เบ้าปากพลันยื่นมือไปเกี่ยวคอเขา ใช้แรงจุดดิ่งร่างท่อนบนของเขามาไว้ในอ้อมอก

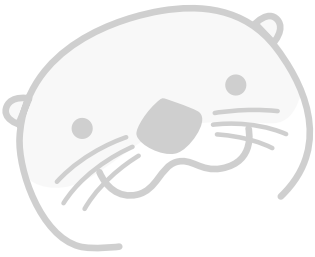
“เจ้า...” เจียงเสวียนจิ้นตกใจ ยื่นมือไปดันนางออก ทว่าพลังกำลังของแม่นางผู้นี้ไม่น้อยเลย ข้ายังรู้จักจับจุดสำคัญอีกต่างหาก มือทั้งสองกดจุดของเขาเอาไว้ ทำให้เขารู้สึกแขนขาอ่อนแรง ขยับตัวไม่ได้ไปชั่วขณะ

“วางใจเถอะหน้า ไม่มีใครเห็นเสียหน่อย” หลี่ไห่ววี่ยิ้มอย่างชื่นบาน

มองคนที่อยู่ในอ้อมอกตนเองหน้าแดงระเรื่อขึ้นด้วยสายต้ายั่วเย้า ให้ความรู้สึกคล้ายตั้งนกลองกำลังลวนลามหญิงสาวตระกูลผู้ดีอย่างคึกคะนอง

แต่เห็นได้ชัดว่า “หญิงสาวตระกูลผู้ดี” ที่อยู่ในอ้อมอกไม่ได้คึกคะนองด้วย คิ้วขมวดเป็นปมจ้องมองนาง กำลังรวบรวมแรงหมายจะต่อต้าน

“เฮ้อ ข้าขอพูดไว้ก่อนนะ” นางกล่าวอย่างซื่อร้าย “หากท่านกล้าขยับ ข้าจะแหกปากว่าท่านลวนลามข้า อย่างไรข้าก็ไม่ห่วงภาพลักษณ์อยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าเมืองจื่อหยางของท่านประสงค์จะสงวนชื่อเสียงอันดีงามชาวสะอาดไว้จุดต่างพร้อยนั้นไว้หรือไม่”

ทดลองอ่าน